

Financiële vallen in de werkloosheid: fictie of realiteit?

Nevejan, H. 2011. *Financiële werkloosheidsvallen in België, in 2010*. Documentatienota Secretariaat van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven.

Wie de problematiek van langdurige werkloosheid aanhaalt, verwijst vaak naar het vraagstuk van de financiële werkloosheidsval waarbij voor de werkloze de financiële prikkels om werk te zoeken en te aanvaarden onvoldoende of onbestaand zouden zijn. Heeft de werkloze in België werkelijk weinig te winnen bij een overstap naar werk? Het Secretariaat van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven actualiseerde eerdere werkzaamheden omtrent dit thema in een nieuwe documentatienota.

het finaal zal halen. Het kondigt zich alvast aan als een nieuwe stap in de volgehouden politiek van ‘werk lonend maken’, die in het afgelopen decennium vooral gericht was op het verlagen van de (para)fiscale lasten op de laagste lonen, eerder dan op het ingrijpen in de werkloosheidsverzekering.

In het actueel beleidsdebat over de hervorming van de Belgische arbeidsmarkt neemt de modernisering van de werkloosheidsverzekering een vooraanstaande plaats in. Zo hekelde de Europese Commissie in de beleidsaanbevelingen, die ze begin juni van dit jaar aan België heeft overgemaakt, verschillende starheden op de Belgische arbeidsmarkt die negatief zouden zijn voor de bereidheid om aan het werk te gaan. Ze haalde hierbij onder meer de onbeperkte duur van de werkloosheidsuitkeringen aan. Toch pleitte ze niet onomwonden voor het in de tijd beperken van de uitkeringen, maar eerder voor het invoeren van een systeem waarbij het niveau van de werkloosheidsuitkeringen geleidelijk afneemt naarmate de periode van werkloosheid langer duurt. Ze sprak zich evenwel niet uit over het niveau van de uitkering, noch over hoe snel de uitkeringen zouden moeten afnemen. Het is een hervormingsvoorstel waaraan België gehoor lijkt te gaan geven. Dit valt tenminste af te leiden uit de voorstellen die op tafel liggen bij de regeringsonderhandelaars. Bij het schrijven van dit artikel zijn de regeringsonderhandelingen nog volop aan de gang en is het vooralsnog onduidelijk welk voorstel

Zo'n hervorming van de werkloosheidsverzekering kan overigens rekenen op een breed maatschappelijk draagvlak, zo blijkt uit een recent opinieonderzoek uitgevoerd in opdracht van het uitzendbureau Tempo-Team. Een representatieve steekproef van Belgen werd gevraagd naar hun mening over de hervorming van de arbeidsmarkt. Ruim drie op vier Belgen stemmen in met een verlaging van de werkloosheidsuitkering naarmate men langer werkloos is. De helft vindt de huidige werkloosheidsuitkeringen bovendien te hoog en zou de uitkeringen hoger dan het leefloon zelfs willen beperken tot één jaar voor werklozen jonger dan 55 jaar. Het is weliswaar onduidelijk op welke basis de ondervraagden hun mening hebben gevormd. Zijn ze vooraf geïnformeerd over de uitkering waarop ze zelf recht zouden hebben wanneer ze werkloos zouden zijn of, meer algemeen, over hoe de werkloosheidsuitkering wordt berekend? Of zijn ze helemaal niet geïnformeerd en gaan ze vooral voort op hun eigen voorstelling van de werkloosheidsverzekering? Belangrijk om weten, zeker als een vertekende voorstelling hun mening sterk zou beïnvloeden. De werklozen houden er als ‘ervaringsdeskundige’

alvast een andere mening op na. Bijna zeven op tien werklozen vindt zijn uitkering te laag en niet meer dan vier op tien is akkoord met het verlagen van de uitkering bij een langere werkloosheidsduur.

Zowel de beleidsretoriek als de publieke opinie wekken de indruk van *wijdverspreide* financiële werkloosheidsvallen op de Belgische arbeidsmarkt. Het lijkt gemeengoed te stellen dat de financiële prikkels voor werklozen om werk te zoeken en te aanvaarden onvoldoende of onbestaand zijn. Is deze vooronderstelling gegrond? Heeft de werkloze in België dan werkelijk weinig te winnen bij een overstap naar werk? Het Secretariaat van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven wijdde aan deze vraagstelling een documentatienota in een poging voorbij te gaan aan de veralgemeningen die dit beleidsdebat al te vaak kleuren. Deze nota brengt hiermee deels een actualisering van de resultaten die eerder verschenen zijn in de documentatienota "Financiële prikkels tot werkherhervatting voor werklozen en leefloontrekkers in België: heden en verleden" van november 2009.

Over vallen in de werkloosheid

In een studie over financiële vallen in de werkloosheid is het belangrijk het onderscheid te maken tussen enerzijds de financiële prikkels tot werkherhervatting voor werklozen, de 'incentieven', en anderzijds de mate waarin deze prikkels het gedrag van de werkloze sturen, de 'incentieffecten'. Terwijl de 'incentieven' slaan op de vraag hoe lonend werken *is* voor werklozen, betreffen de 'incentieffecten' veeleer de vraag hoe lonend werken *moet zijn* opdat de werkloze het werk zou hervatten wanneer een passende betrekking zich aandient. In de literatuur bestaat een ruime consensus dat de generositeit van de werkloosheidsregeling een impact heeft op de werkloosheidsduur, en waarschijnlijk zelfs op de werkloosheidsgraad, al blijft er wel onzekerheid bestaan over de orde van grootte van de impact. Daarnaast rijst ook de vraag of financiële vallen in de werkloosheid niet aan betekenis verliezen wanneer werklozen nauwer worden begeleid en opgevolgd.

Voorliggende studie geeft een (begin van) antwoord op de eerste vraag, met name wat de werkloze financieel te winnen of te verliezen heeft bij

een overstap naar werk. Verder dan het maken van een *voorzichtige* inschatting van het risico op een financiële val gaat de studie niet.

De Belgische werkloosheidsverzekering in een notendop

Het antwoord op deze vraag begint met een juiste voorstelling van de werkloosheidsverzekering. Dé werkloze bestaat niet! Zijn uitkering wordt vastgesteld op basis van het loon dat hij ontving tijdens zijn laatste betrekking als loontrekkende en wordt bovendien begrensd. Het uitkeringsbedrag volgt uit de toepassing van een percentage op dit begrensd loon dat desgevallend wordt opgetrokken tot het wettelijk minimumbedrag.¹ In de berekening van de uitkering zijn dus drie sleutelparameters: het berekeningspercentage, het loonplafond en het minimumbedrag. Welnu, deze parameters variëren naar gelang het gezinsstatuut en de werkloosheidsduur. Tabel 1 geeft een overzicht van hoe deze parameters in de Belgische werkloosheidsverzekering anno 2010 zijn ingevuld.

De 'gezinsmodulering' valt meteen op voor de minimumbedragen, waarbij het hoogste en het laagste bedrag respectievelijk is weggelegd voor het gezinshoofd en de samenwonende. De samenwonende valt overigens na afloop van de tweede periode – van de dertiende tot en met de vijftiende maand, verlengbaar met drie maanden per jaar loondienst – terug op een forfait met als gevolg dus dat de koppeling met het laatst verdiende loon dan wegvalt. Ook bij de berekeningspercentages die na één jaar werkloosheid van toepassing zijn, valt zo'n modulering op, met een percentage dat voor een gezinshoofd ongewijzigd op 60% blijft, matig tot sterk afneemt voor een alleenstaande (van 60% naar 53,8%) en voor een samenwonende (van 60% tot 40%). Dus enkel voor de alleenstaande en de samenwonende is het berekeningspercentage degressief. Het loonplafond is daarentegen voor elk gezinsstatuut even degressief, na zes en twaalf maanden werkloosheid neemt het telkens af met 150 euro. De spanning tussen de minimum- en de maximumuitkering, die bij aanvang van de werkloosheid al eerder zwak is, zeker voor het gezinshoofd en de alleenstaande, neemt bijgevolg na verloop van tijd verder af.

Tabel 1 toont eveneens de samenstelling van de populatie werkzoekende uitkeringsgerechtigde volledige werklozen, die toegelaten zijn op basis van arbeidsprestaties² en géén anciënniteitstoelage krijgen. Naar gezinsstatuut heeft ruim één op drie het statuut van gezinshoofd, meer dan één op vier dat van alleenstaande en vier op tien dat van samenwonende. Naar werkloosheidsduur stellen we vast dat de overgrote meerderheid langer dan één jaar (vergoed) werkloos is, dit is ongeveer zeven op tien werklozen. Langdurige werkloosheid komt het meest voor bij de gezinshoofden (78%) en de alleenstaanden (76%), en het minst bij de samenwonenden (57%). Dit laatste lijkt te suggereren dat sterker dalende uitkeringen de samenwonende sneller de werkloosheid doen verlaten, al is dat besluit misschien toch wat te voorbarig daar verschillen in het profiel van de werkloze dit resultaat enigszins zouden kunnen verklaren. Het is bekend dat karakteristieken als leeftijd en scholingsniveau

de uitstroombkans sterk bepalen. Het valt *a priori* inderdaad niet uit te sluiten dat het profiel volgens gezinsstatuut verschilt. Het is bijvoorbeeld mogelijk dat oudere werklozen vaker het statuut gezinshoofd hebben, wanneer ze meer dan jongere werklozen aan het hoofd staan van een traditioneel kostwinnersgezin.

Wanneer we vervolgens de verdeling van de werklozen volgens het bedrag van de uitkering van nabij bekijken, blijken de verdelingen erg scheef te zijn. De hoogste uitkeringen, in de buurt van het maximumbedrag, zijn bij kortdurige werklozen sterker vertegenwoordigd dan de laagste uitkeringen, in de buurt van het minimumbedrag, en vice versa bij langdurige werklozen. Dit geldt in het bijzonder voor de gezinshoofden en de alleenstaanden. Bij de werklozen van langer dan één jaar zijn de laagste uitkeringen goed voor ongeveer 52% van de gezinshoofden, 33% van de alleenstaanden en 24%

Tabel 1.

Overzicht van de werkloosheidsuitkeringen (zonder anciënniteitstoelage), maandbedragen, 2010

	Berekeningspercentage (1)	Minimum	Maximum	Vershil (in %) Min-Max	Gemiddelde uitkering (4)	Aandeel (in %) in populatie
Samenwonende met gezinslast					1073,65	33,8%
– 1ste tot 6de maand	60%	1007,50	1323,92	31%	1212,13	5,2%
– 7de tot 12de maand	60%	1007,50	1233,96	22%	1134,14	2,3%
– 2de periode	60%	1007,50	1153,10	14%	1049,69	26,3%
Alleenwonende					972,71	26,2%
– 1ste tot 6de maand	60%	846,56	1323,92	56%	1153,32	3,6%
– 7de tot 12de maand	60%	846,56	1233,96	46%	1124,54	2,7%
– 2de periode	53,8%	846,56	1033,76	22%	924,34	19,9%
Samenwonende zonder gezinslast					805,91	40,1%
– 1ste tot 6de maand	60%	634,40	1323,92	109%	1155,71	10,4%
– 7de tot 12de maand	60%	634,40	1233,96	95%	1126,02	6,9%
– 2de periode (2)	40%	634,40	768,56	21%	725,40	9,2%
– forfaitperiode					466,86	13,6%
"gewoon"	–	447,20		–		
"bevoorrecht" (3)	–	587,08		–		

Noten: (1) Het percentage dat bij de berekening van het uitkeringsbedrag van toepassing is op het brutoloon dat begrensd is op 2 206 euro voor maand 1 t.e.m. 6, op 2 056 euro voor maand 7 t.e.m. 12 en op 1 922 euro vanaf de 13de maand.

(2) Drie maanden te verlengen met drie maanden per jaar loondienst.

(3) Wanneer de werkloze en de partner van de werkloze uitsluitend uitkeringen ontvangen en het maandbedrag van de uitkering van de partner 768,56 euro niet overschrijdt.

(4) Gemiddelde januari – april 2010, berekend o.b.v. de daguitkering op het einde van de maand.

Bron: RVA (eigen berekeningen)

van de samenwonenden, terwijl de hoogste uitkeringen goed zijn voor 8% van de gezinshoofden, 12% bij de alleenstaanden en 48% bij de samenwonenden. Merk op dat de percentages voor de samenwonende betrekking hebben op de tweede periode. Opvallend is dat ruim de helft van de gezinshoofden die langer dan één jaar werkloos zijn – ongeveer één op vier van de werklozen – een werkloosheidsuitkering ontvangt die amper hoger is dan het leefloon.³ Een vaststelling die vragen doet rijzen over de implicaties van meer ‘degressiviteit’ in de Belgische werkloosheidsverzekering.

Evenzeer te weerhouden in dit debat is het zwakke verzekeringskarakter van de Belgische werkloosheidsuitkeringen. Dit bleek eerder al uit het geringe verschil tussen de maximum- en de minimumuitkering maar blijkt nog veel meer uit een vergelijking van de loonplafonds, die voorafgaand aan de berekening van de werkloosheidsuitkering op het loon worden toegepast, met de brutoloonverdeling

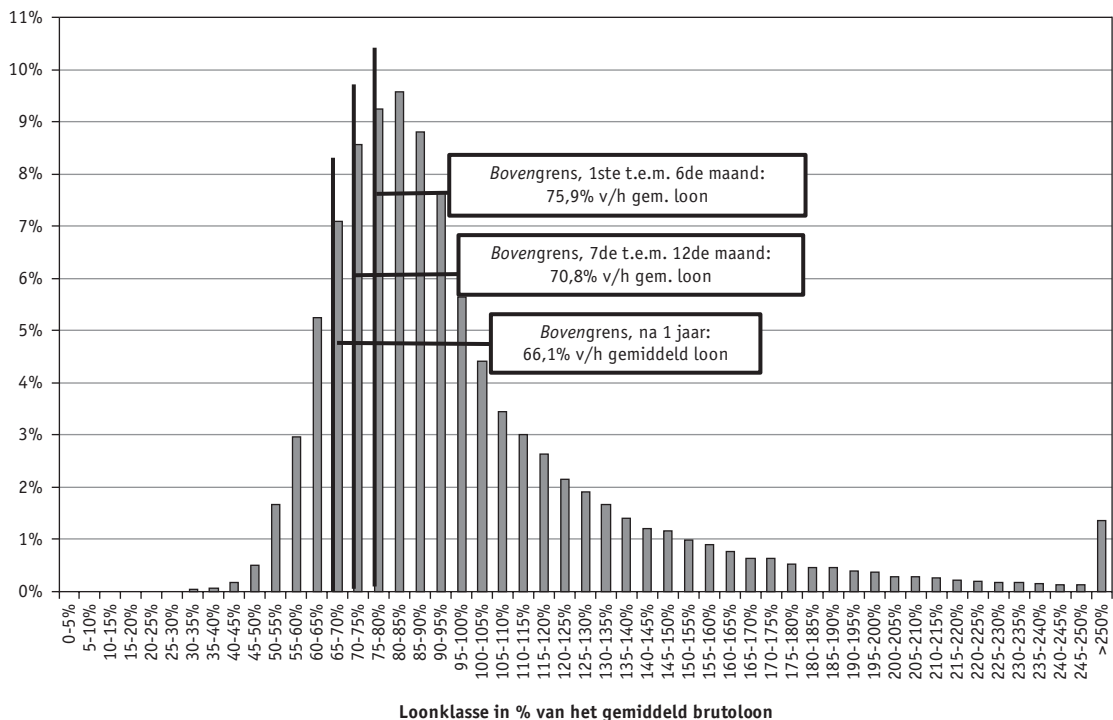
voor voltijds loontrekkenden.⁴ Een ruwe schatting geeft aan dat ruim zeventig procent van de voltijds loontrekkenden zich boven het initiële loonplafond bevindt, een percentage dat verder oploopt tot bijna negentig procent voor werklozen langer dan één jaar. Dit betekent dus dat voor heel veel loontrekkenden een, vaak aanzienlijk, deel van hun loon buiten beschouwing zou worden gelaten bij de berekening van hun werkloosheidsuitkering. Voor veel loontrekkenden zal het uitkeringsbedrag misschien dan toch niet zo hoog uitvallen als misschien gedacht (cf. supra).

Het meten van winst of verlies bij werkherhating

Voor het meten van wat de werkloze financieel te winnen of te verliezen heeft bij het wagen van een overstap naar werk zijn er in essentie twee benaderingen. Een eerste benadering maakt gebruik van

Grafiek 1.

Situering van de loongrenzen in de brutoloonverdeling van voltijds loontrekkenden

Noot: het interprofessioneel minimumloon bedraagt 45,8% van het gemiddeld, geïndexeerd, brutoloon
Bron: Eigen berekeningen o.b.v. de Enquête naar de structuur en verdeling van de lonen (ADSEI, oktober 2007)

'typegevallen' en houdt in dat voor hypothetische personen of gezinnen de financiële gevolgen van een overgang van werkloosheid naar werk worden gesimuleerd voor verschillende veronderstellingen omtrent de gezinssituatie (een werkloze met of zonder partner, met of zonder kinderen ten laste), de hoogte van de uitkering(en) en van het loon bij werkhervatting. Een tweede benadering vertrekt daarentegen van reële gegevens afkomstig van administratieve bronnen of enquêtegegevens op basis waarvan de financiële gevolgen van een overstap naar werk worden geraamd aan de hand van het werkelijk verdiende loon of, voor mensen die niet aan het werk zijn gegaan, aan de hand van het geschatte loon (in functie van karakteristieken zoals het geslacht, de leeftijd, het scholingsniveau, enzovoort).

In voorliggende studie is geopteerd voor de eerste benadering. De simulaties zijn gerealiseerd door het Centrum voor Sociaal beleid (CSB) van de Universiteit Antwerpen met behulp van het Standaard Simulatiemodel Sociale Zekerheid (STASIM).⁵ Dit model laat toe het netto-inkomen op jaarbasis te berekenen voor het gezin als geheel vertrekkende van de regelgeving zoals die gekend en van toepassing is op 1 januari van het betreffende jaar en geëxtrapoléerd wordt voor het volledige jaar, in dit geval 2010.

Het netto-inkomen werd berekend voor een zestal gezinssituaties: de alleenstaande, het éénoudergezin, het éénverdienerskoppel, het éénverdienersgezin, het tweeverdienerskoppel en het tweeverdienersgezin. In geval van werkloosheid werd verondersteld dat de werkloze of de maximumuitkering, of de minimumuitkering, of het forfait voor de samenwonende ontvangt. In geval van (voltijdse) tewerkstelling werd een brede loonwaaier verondersteld, gaande van 100%, 110%, ..., 190%, 200% van het interprofessioneel minimumloon. Het mediaan brutoloon van voltijds loontrekkenden bedraagt om en bij 191% van het minimumloon.⁶ De veronderstelde loonwaaier betreft dus vooral lage lonen. Voor de tweeverdieners moest een bijkomende veronderstelling worden gemaakt met betrekking tot het loon van de werkende partner. Het CSB veronderstelt hiervoor gebruikelijk 130% van het minimumloon. Op onze vraag heeft het CSB ook simulaties gerealiseerd voor een loon gelijk aan het mediaan brutoloon van voltijds loontrekkenden.

De simulaties brengen daarnaast ook de kosten verbonden aan kinderopvang tijdens de werkuren in mindering, op basis van de inkomensgebonden tarieven van Kind & Gezin. Dit laatste is enkel van toepassing bij het éénoudergezin en het tweeverdienersgezin.

De berekening van het netto-inkomen verloopt op jaarbasis en gaat dus uit van de belasting *bij eindafrekening* in plaats van de bedrijfsvoorheffing. Zo wordt in het geval van het éénoudergezin en het tweeverdienersgezin, rekening gehouden met de belastingaftrek voor kinderopvangkosten. Ook zitten het (dubbel) vakantiegeld en de eindejaarspremie vervat in het loon bij werkhervatting.

Ook in internationale vergelijkingen over hoe lonend werken is voor werklozen zijn dergelijke simulatieoefeningen gangbaar. Bekend zijn de simulaties van de OESO, op basis van het zogenaamde Tax-Benefit model, waarvan de Europese Commissie nota bene gretig gebruik maakt in beleidsanalyses van financiële vallen in de werkloosheid. Toch moeten de resultaten van internationale vergelijkingen behoedzaam worden geïnterpreteerd. Om internationaal te kunnen vergelijken, wordt het aantal typegevallen immers vaak beperkt, zonder enige duiding over hoe representatief deze typegevallen zijn voor de landen in kwestie. In het ergste geval geven de resultaten een erg vertekend beeld. Zo komen in de resultaten voor België de laagste uitkeringssituaties meestal niet aan bod, hoewel het voor veel langdurige werklozen een realiteit is, in het bijzonder voor alleenstaanden en gezinshoofden (cf. supra). De typegevallen in de standaardsimulaties van het CSB hebben daartegenover het voordeel dat ze werkelijk op het Belgische werkloosheidsstelsel geënt zijn.

Wijdverspreide financiële vallen in de werkloosheid?

Welnu, wat heeft de Belgische werkloze financieel te winnen bij werkhervatting? Welke meeropbrengst levert het hem op? We richten hier onze aandacht op de langdurige werklozen. Te beginnen met de laagste uitkeringen die bijzonder sterk vertegenwoordigd zijn bij de langdurige werkloze gezinshoofden en alleenstaanden. Het lijkt ons hierbij interessant om de meeropbrengsten te bekijken

voor een overstap van de minimumuitkering naar het interprofessioneel minimumloon, in de wetenschap dat heel veel sectoren hogere minimumlonen hanteren. Per gezinsstatuut krijgen we de volgende resultaten, uitgedrukt in euro's per maand (en in procent tussen haakjes): 390 euro (46,1%) voor de alleenstaande, 322 euro (24,0%) tot 579 euro (44,1%) voor het gezinshoofd en 393 euro (14,2%) tot 606 euro (30,1%) voor de samenwonende. Voor laatstgenoemde brengt een overstap van het *forfaitbedrag* naar het minimumloon minstens 497 euro (37,2%) op.

Ook de meeropbrengsten voor langdurige werklozen die de maximumuitkering ontvangen, zijn vermeldenswaard. Zo weten we dat van de samenwonenden in de tweede werkloosheidsperiode bijna de helft de maximumuitkering ontvangt. We veronderstellen hier een overstap naar een voltijdse tewerkstelling aan 150% van het minimumloon, dit ligt in de buurt van het loonniveau dat een uitkeringsgerechtigde minstens moet kunnen voorleggen om aanspraak te maken op de maximumuitkering, zijnde 144,5% van het minimumloon.⁷ Herinner dat de overgrote meerderheid van de (voltijds) loontrekkenden een loon heeft dat substantieel hoger ligt dan dit loon zodat de geraamde meeropbrengsten in realiteit wellicht hoger zullen oplopen. In deze typegevallen worden de volgende meeropbrengsten gerealiseerd: 480 euro (46,5%) voor de alleenstaande, 434 euro (29,1%) tot 651 euro (53,2%) voor de gezinshoofden en 568 euro (21,8%) tot 814 euro (38,8%) voor de samenwonenden.

Wat kunnen we hieruit besluiten met betrekking tot de financiële vallen in de werkloosheid? Kunnen we bij deze meeropbrengsten spreken van financiële vallen in de werkloosheid? Eerder hanteerde de Hoge Raad voor de Werkgelegenheid bij de interpretatie van dergelijke simulaties een relatieve meeropbrengst van 15% als kritische grens (HRW, 1998; HRW, 2005). Volgens dit criterium is dan sprake van een financiële val in de werkloosheid als de relatieve meeropbrengst minder dan 15% bedraagt. Toegepast op bovenstaande resultaten blijkt dat in de meeste typegevallen deze drempel wordt overschreden. Financiële vallen in de werkloosheid zijn dan toch niet zo kenmerkend voor de Belgische arbeidsmarkt, wel integendeel, het verhaal dat werken onvoldoende loont voor werklozen lijkt schromelijk overdreven.

Toch zou het ongepast zijn om op basis hiervan financiële werkloosheidsvallen naar het rijk der fabelen te verwijzen. De vastlegging van zo'n kritische grens mag dan noodzakelijk zijn voor het interpreteren van de resultaten, ze is natuurlijk arbitrair en varieert waarschijnlijk van persoon tot persoon, naargelang de situatie waarin de werkloze zich bevindt. Heeft hij of zij een werkende partner wiens loon het gezin al van een inkomen verzekert? Hoe hoog is dit inkomen? Ook niet-financiële afwegingen kunnen de financiële eisen van de werkloze beïnvloeden. Bijvoorbeeld, de lengte en de duur van het pendeltraject kunnen, los van de vervoerskosten, belangrijk zijn voor wat de werkloze financieel verlangt van de job. In het meest extreme geval spelen financiële overwegingen helemaal geen rol van betekenis zoals wanneer de werkloze met gezondheidsproblemen kampt of wanneer geen kinderopvang wordt gevonden. Het blijft dus gissen hoe lonend werken *moet* zijn om werklozen te stimuleren terug aan de slag te gaan. Dat is ook de reden waarom we van meet af aan duidelijk hebben gesteld dat de resultaten slechts een *voorzichtige* inschatting mogelijk maken van het risico op een financiële werkloosheidsval. Temeer de resultaten een aantal zaken niet in rekening brengen. Het is nu eenmaal moeilijk om in dergelijke simulaties rekening te houden met de kosten verbonden aan werk, zoals het vervoer van en naar het werk, en het verlies van andere sociale voordelen dan de werkloosheidsuitkering zelf (studietoelagen, lagere remgelden, lagere tarieven voor openbaar vervoer, enzovoort). De resultaten gaven dus enkel aan of het inkomensverschil tussen werken en werkloos blijven al niet klein is, zelfs zonder deze elementen te verrekenen. Dit blijkt hier niet het geval te zijn.

Hendrik Nevejan
Centrale Raad voor het Bedrijfsleven

Noten

1. Noteer dat oudere werklozen vanaf 50 jaar na 1 jaar werkloosheid, mits een beroepsverleden van minstens 20 jaar, aanspraak maken op een anciënniteitstoeslag. Deze groep van werklozen valt in de studie echter buiten beschouwing.
2. Niet inbegrepen zijn dus de volledige werklozen die ingeschreven zijn als werkzoekende en een wachtuitkering

- ontvangen op basis van studies of van een leertijd, alsook de voltijds bruggepensioneerden zonder vrijstelling van inschrijving als werkzoekende. Beide groepen vallen buiten het bestek van de studie.
3. Voor een gezinshoofd bedraagt het minimumbedrag van de werkloosheidsuitkering momenteel 1 069,38 euro per maand, een gezin met een leefloon kan rekenen op een bedrag van 1 026,21 euro per maand.
 4. Deze omvat alle voltijds loontrekkenden van de sectoren met NACE-code C t.e.m. K. Het brutoloon slaat op het basismaandloon en is dus exclusief het loon voor overuren, de premies voor ploeg-, nacht- en weekendwerk en de overige (regelmatig en niet-regelmatig) uitbetaalde premies.
 5. Met dank aan Kristel Bogaerts en Dieter Vandelanootte van het CSB voor het leveren van deze gegevens en het realiseren van aanvullende berekeningen.
 6. Dit bedrag volgt uit de 'Enquête naar de structuur en de verdeling van de lonen' van 2007 en is geïndexeerd.
 7. Dit is inderdaad het loonplafond dat van toepassing is in de berekening van de uitkering na één jaar werkloosheid.

Bibliografie

- HRW. 1998. *Advies nr. 4 betreffende de werkloosheidsval-
len*, Brussel: Hoge Raad voor de Werkgelegenheid
- HRW. 2005. *Verslag 2005*, Brussel: Hoge Raad voor de
Werkgelegenheid